

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE**

VĚC FACKELMANN ČR, spol. s r. o., proti ČESKÉ REPUBLICE
(stížnost č. 65192/01)

**ROZSUDEK
ŠTRASBURK
26. října 2004**

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.
Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

Ve věci Fackelmann ČR, spol. s r. o., proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové A. B. BAKA, *předseda*, G. BONELLO,

L. LOUCAIDES,

K. JUNGWIERT,

paní W. THOMASSEN,

pan M. UGREKHELIDZE, paní A. MULARONI, *soudci*, a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 5. října 2004,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno na základě stížnosti (č. 65192/01) směřující proti České republice, kterou podle článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) dne 20. prosince 2000 podala k Soudu společnost s ručením omezeným Fackelmann ČR, spol. s r. o., (dále jen „stěžovatelka“), založená podle českého práva.

2. Stěžovatelku zastupuje pan O. Choděra, advokát zapsaný u České advokátní komory. Českou vládu (dále jen „vláda“) zastupuje její zmocněnec, pan V. Schorm.

3. Dne 4. prosince 2001 Soud rozhodl oznámil stížnost vládě a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

I. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. Stěžovatelka je společností s ručením omezeným založenou podle českého práva se sídlem v Praze.

5. Dne 8. srpna 1997 podala stěžovatelka u Krajského soudu v Plzni proti společnosti P. žalobu na zaplacení částky 317 956 Kč.¹

6. Samosoudce pověřený rozhodováním ve věci vydal dne 4. září 1997 platební rozkaz, jímž byla společnosti P. uložena povinnost zaplatit dlužnou částku. Společnost P. však nesouhlasila a dne 29. září 1997 podala proti platebnímu rozkazu odpor.

7. Právní zástupce stěžovatelky dne 14. června 1999 vyzval soud, aby pokračoval v řízení a nařídil ústní jednání. Dopisem ze dne 21. června 1999 mu bylo sděleno, že termín dalšího jednání ve věci nelze stanovit.

8. Dne 8. října 1999 byla žalovaná společnost vyzvána k předložení písemného stanoviska.

¹ Přibližně 9 970 €.

9. Dne 19. června 2000 právní zástupce stěžovatelky opětovně vyzval soud, aby v řízení pokračoval.

10. Dne 13. září 2000 se v nepřítomnosti právního zástupce stěžovatelky konalo první ústní jednání; právní zástupce žalované společnosti se omluvil, že není s to předložit požadované stanovisko. Ústní jednání bylo odročeno na neurčito a stěžovatelka byla vyzvána k doplnění svých tvrzení a k předložení důkazů; učinila tak dne 30. října 2000.

11. Na závěr druhého ústního jednání konaného dne 20. prosince 2000 vynesl soud rozsudek, jímž uložil společnosti P. zaplatit stěžovatelce dlužnou částku spolu s úroky.

Žádná ze stran se neodvolala, rozsudek tedy nabyl právní moci dne 27. ledna 2001.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

12. Příslušné vnitrostátní právo a praxe jsou popsány v rozsudku ve věci *Hartman proti České republice* (č. 53341/99, § 43 až 51, ESLP 2003-VIII).

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K PŘEDBĚŽNÉ NÁMITCE VLÁDY

13. Vláda vznáší námitku nevyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy s odůvodněním, že stěžovatelka nevyužila žádný z prostředků určených k urychlení soudního řízení.

14. Soud připomíná, že obdobnou námitku zamítl již ve věci *Hartman proti České republice* (výše uvedený rozsudek, § 55 až 69), a nevidí žádný důvod, pro který by se měl od svého dříve vysloveného závěru odchýlit; tuto námitku tudíž zamítá.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

15. Stěžovatelka tvrdí, že délka řízení byla v rozporu se zásadou „přiměřené lhůty“ podle článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech a závazcích (...).“

16. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

17. Relevantní období začalo dne 8. srpna 1997 a skončilo dne 20. prosince 2000. Řízení tedy trvalo více než tři roky a čtyři měsíce na jednom stupni soudní soustavy.

A. K přijatelnosti

18. Soud konstatuje, že stížnost není ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy zjevně neopodstatněná. Dále Soud uvádí, že neshledal žádný jiný důvod nepřijatelnosti stížnosti.

B. K odůvodněnosti

19. Vláda nesouhlasí s tvrzením, že české soudy bezdůvodně odkládají projednávání občanskoprávních a obchodněprávních žalob; dle názoru vlády byla „přiměřená lhůta“ v daném případě dodržena. Třebaže vláda přiznává, že řízení nebylo složité, namítá, že sama stěžovatelka možnost vlastního přispění k délce řízení připustila, když se její právní zástupce nezúčastnil prvního jednání. Žaloba navíc nebyla náležitě sepsána a odůvodněna, protože bylo nutné stěžovatelku vyzvat k předložení důkazů. Konečně, situace se zkomplikovala skutečností, že na žalovanou stranu byl prohlášen konkurs.

V souvislosti s postupem krajského soudu vláda připouští, že ten se sice na počátku řízení pokusil o jeho urychlení vydáním platebního rozkazu, avšak jeho další postup v řízení trpěl obdobími nečinnosti.

20. Stěžovatelka se k věci samé nevyjadřuje.

21. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností případu a s ohledem na kritéria vyvozená z jeho judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro účastníka (viz z mnoha dalších rozsudek ve věci *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII, a výše uvedený rozsudek ve věci *Hartman proti České republice*, § 73).

22. Soud je toho názoru, že předmětný spor nebyl obzvlášť složitý. Řízení však přesto trpělo neobjasněnými průtahy, k nimž došlo mezi zrušením platebního rozkazu v září roku 1997 a konáním prvního ústního jednání v září roku 2000. Krajský soud tedy zůstal naprosto nečinný po dobu tří let a v žádném případě nelze tvrdit, že důvodem bylo nekvalitní vypracování žaloby nebo nepřítomnost stěžovatelky na prvním jednání. Na žalovanou společnost byl mezitím prohlášen konkurs, což ztěžuje vymáhání přisouzené částky stěžovatelkou.

23. Tyto skutečnosti Soudu postačují k tomu, aby dospěl k závěru, že případ stěžovatelky nebyl projednán v přiměřené lhůtě.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

24. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přiznává Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

25. Stěžovatelka z titulu tvrzené morální újmy požaduje částku 200 000 Kč, tj. přibližně 6 277 €. Tato částka má odpovídat průměrnému hrubému ročnímu příjmu v České republice (v době zpracování stížnosti, tj. v roce 2002). Stěžovatelka dále tvrdí, že žalovaná společnost již nevykonává žádnou činnost a že přisouzenou částku tedy nelze vymáhat.

26. Vláda nesouhlasí s metodou, kterou stěžovatelka použila k vyčíslení výše morální újmy a která podle vlády odkazuje na skutečnosti materiální povahy a vede ke stanovení přehnaně vysoké částky. Dále podotýká, že stěžovatelka je právnickou osobou, jejíž citlivost na případnou nemateriální újmu je podstatně nižší, a domnívá se, že prohlášení Soudu o porušení Úmluvy by bylo postačující.

27. Soud připomíná, že nelze vyloučit, že nepřiměřená délka řízení obchodní společnosti způsobí i jinou než materiální újmu zakládající nárok na peněžní náhradu. Účinnost práva zaručeného článkem 6 Úmluvy totiž nezbytně vyžaduje, aby existovala možnost přiznat peněžní náhradu za morální újmu rovněž obchodní společnosti (viz rozsudek ve věci *Comingersoll S. A. proti Portugalsku* [velký senát], č. 35382/97, § 35 a 36, ESLP 2000-IV, a rozsudek ve věci *Wohlmeyer Bau GmbH proti Rakousku* ze dne 8. července 2004, č. 20077/02, § 61).

28. V daném případě byla stěžovatelka zbavena zejména možnosti urychleného vymáhání své pohledávky. S ohledem na její tvrzení, že žalovaná společnost již nevykonává žádnou činnost, byla tedy ponechána v nejistotě, která podle Soudu odůvodňuje přiznání náhrady.

29. Z těchto důvodů tedy Soud ve smyslu článku 41 Úmluvy přiznává stěžovateli z titulu utrpené újmy na spravedlivém základě částku 2 200 €.

B. Náklady řízení

30. Stěžovatelka nepožaduje náhradu nákladů řízení. Soud se domnívá, že o této otázce tedy není třeba rozhodovat.

C. Úroky z prodlení

31. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové míře marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, navýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;

2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;

3. *rozhoduje*,

a) že žalovaný stát má stěžovatelce zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, z titulu morální újmy částku 2 200 € (dva tisíce dvě stě euro), která se převede na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení, a dále případnou částku daně;

b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;

4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 26. října 2004 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

A. B. BAKA
předseda